



Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

De aliquot fragmentis Sapphonis et Alcaei.

Sappho Fr. I, 5 ed. Neue:

Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἰ πότα κατέρωτα

Τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς αἶοισα πόλλας

Ἐκλυες.

Minus aptum est, quod edidit Neue, πόλλας. Vossius in codicibus reperit πολύ. Codex Monac: τὰς ἐμὰς αὐδὰς αἶοις. ἀπόλ'. Mihi scribendum videtur:

Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἰ πότα κατέρωτα.

Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἶοισα πῆλυι

Ἐκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα

Χρύσειον ἤλθες,

Ἄρμ' ὑποζεύξαισα.

πῆλυι aeolicum est pro τῆλε, nam π pro τ positum esse, recte docuit Seidlerus. Theognostus in Bekk. Anecd. T. III, p. 1425: Τῷ· τὰ Αἰολικῶς διὰ καθαροῦ τοῦ ἰ ἐκφερόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ἰ γράφει τὴν λήγουσαν, καὶ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ὤ, καὶ τοπικὴν σχέσιν δηλοῖ, οἷον πηλυῖ, ἀλυῖ, ἀτερῡῖ. Priscianus Lib. I p. 36 ed. Krehl: „Quod apud Aeoles quoque vi saepe patitur, et amittit vim litterae in metro, ut Sappho: Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἰ πότα κατέρωτα. Similiter πῆλυι disyllabum invenitur apud eosdem, quum vi non est diphthongus.“ Possit etiam πῆλυ scribi. Apollonius de pronomine p. 329 b: Εἰ γὰρ λέγομεν, ὥς ἀπὸ τῆς σὲ ἐγένετο, χωρήσαντος τοῦ ε εἰς ὤ, ὥς τῆλε τῆλυ, καὶ λάζεται λάζνται, καταλείψομεν ζήτησιν, διότι οὐκ ὀρθοτονεῖται. Πῆλυι autem (sive πῆλυ) ut proxime accedit ad librorum lectionem, ita totius loci sententiae aptissimum est: compares Aeschyl. Eumenid. 285:

Ἐ. ἡθεῖν. Μυθ. f. φηῖ. III.

Ἄλλ' εἴτι χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς
 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου
 Τίθῃσιν ὁρθὸν ἢ κατηρεφῇ πόδα,
 Φίλοις ἀρήγουσ', εἴτε Φλεγραιῶν πλάκα,
 Θρασύς ταγοῦχος ὥς ἀνὴρ, ἐπισκοπεῖ,
 Ἔλθου, (κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὦν θεός,)
 Ὅπως γένοιτο τῶν δ' ἐμοὶ λυτήριος.

Sequuntur haec: Καλοὶ δέ σ' ἄγον

Ὡκέες στρουθοί. Blomfieldus ὠκέα legendum censet, sed vulgatam scripturam non solum Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 42 ed. Dindf. ἴσως μέντοι παρήλλαξε τῶν προκειμένων, ἐπεὶ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· καλοὶ δὲ ἐσάγον ὠκέες στρουθοί; verum etiam Hesychius confirmat: Ὤκέες στρουθοί· ταχεῖς, εὐτρεπεῖς, κοῦφοι.

Sequuntur haec v. 18: Τίνα δ' εὖτε πείθω —

Μαι σαγηνεύσαν φιλότατά τις σω

Ψαφιδίκη. Ultima verba egregie emendavit Gaisford ad Hephaest. p. 65:

Τίς σ', ὦ Σάπφ', ἀδικήη; Priora Scidlerus ingeniose corrigit: Τίνα δηῦτε Πείθω Μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατ', ὅτις σ' ὦ Σάπφ' ἀδικήη; Vett. Edd. habent πύθωμαι. Ego conjeci:

Τίνα δηῦτ', ἐπεύθω

Μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα; Τίς σ' ὦ

Σάπφ', ἀδικήη;

Ἐπεύθω dictum est pro ἐπεύθου; verbum πεύθωμαι est apud Homerum Odys. III, 88. Hesiod. Theogon. 465. Aeschyl. Choephor 667. 751. 826. 857. Herodes apud Stobaeum T. III p. 62 ed. Lips.

Μὴ δὴ κόρη τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας

Ἐχ' εὐθύς, ἣν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθω.

Hic autem, ubi repente ab indirecta interrogatione transitur ad rectam, aptissime interponitur ἐπεύθου. Μαῖς (ita enim Aeoles scripsisse videntur, nisi praeferas μαῖς) ab antiquo μῶ,

quo usus est Epicharmus apud Etymol. M. p. 589, 45: *Πύρξαν γὰ μῶ καὶ Δευκαλίωνα*. Possit etiam legi *Μᾶ' ἑσά- γην ἐς σὰν φιλότατα*, a μῶμαι. *Μαίομαι* dixit Alcaeus fr. 15 ed. Matthiae:

Ὠνὴρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος

Ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῖς.

μάομαι Sappho, ut videtur, apud Etymol. M. p. 485, 43: *Καὶ ποθήω καὶ μάομαι*. Ita enim recte Etymol. Gudianum habet pro *μάχομαι*. Alibi Aeoles *μαῖειν* dixisse videntur. Etymol. Leid. apud Koenium ad Gregor. Corinth. p. 585 ed. Schaef.: *Μανίειν· ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. μαίω τὸ ζητῶ, οἶον Μαιομένη κενθμῶνα. ἀπὸ τούτου τοῦ μαίειν Αἰολικῶς μαῖ- ειν, καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διήροηται καὶ γράφεται κλαῖειν δάκρυσι, οὕτως μαῖειν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μα- νίειν.*

In eodem carmine v. 24 ita legunt viri docti:

Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει

Κωὺκ ἐθέλοισαν.

Quae sententia mihi parum apta videtur esse; quomodo enim gratum potuit esse Sapphoni, si Venus conciliaret illius amorem vel invitae Sapphoni, cum cupiditatem omnem jam abjecisset? Codd. habent vel *ἐθέλοι* vel *ἐθέλοις*. Scribendum puto:

Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,

Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἄλλα δώσει,

Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει

Κωὺκ ἐθέλοισα.

Hoc enim consentaneum est Venerem promittere, se puellam vel invitam in gratiam et amorem Sapphonis inducturam esse. Nam hoc quoque carmen ob puellae amorem, ut pleraque, scriptum videtur. Accusativus autem objecti ad *φιλήσει* non magis requiritur, quam supra:

Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει.

Sappho Fr. 4. Non satis recte Neue verbum *ἔδωκε* delevit,

quod ipsa Hermogenis verba: οἷον κάλλος χωρίον, καὶ φυνείας διαφόρους καὶ ξενυμάτων ποικιλίαν defendere videntur. Verum vidit Blomfieldus, qui post ὕδωρ aliquid excidisse statuit. Sappho fortasse scripsit

Ἀμφὶ δ' ὕδωρ
Ἰερὸν ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕδων
Μαλίνων, καὶ αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
Κῶμα καταρῶε.

Adjeci ἱερὸν, quia Sappho, ut suspicor, Nympharum hortos describens, sacrum aliquem fontem celebrat. Huc enim refero id, quod Demetrius dicit de elocutione c. 152: *Εἰσὶν αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι Χάριτες, οἷον Νυμφαῖοι κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὅλη ἢ Σάπφρος ποιήσις.* His similia leguntur ibidem c. 163: *Διαφέρουσι δὲ τὸ γέλοισιν καὶ τὸ εὐχαρί, πρῶτον μὲν τῇ ὕλῃ, χαρίτων μὲν γὰρ ὕλη νυμφαῖοι κῆποι, ἔρωτες, ἅπερ οὐ γελᾷται. Γέλως δὲ Ἰρος καὶ Θεραΐτης. Τοσοῦτον οὖν διοίσουσιν ὅσον ὁ Θεραΐτης τοῦ Ἐρωτός.* Ceterum cum versibus Sapphonis compares Theocritum VII, 135:

Πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἰγίροι πετέλαι τε · τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.

Sappho Fr. 27. Apud Plutarchum scriptum est: *Σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι κᾶχαρις.* Maximus Tyrius: *σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνο καὶ χαρίεσσα:* recte ille φαίνο, sed in verbo ἔτι aliud quid latere videtur. Scholiasta Pindari: *μικρά μοι παῖς ἔμμεναι [λιθόχαρις.* Suspicion scribendum esse:

Σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι,
Ἀτθί, φαίνο κᾶχαρις.

Atthis, puella pulcra, amata fuit Sapphoni. Maximus Tyrius XXIV: *Ὁ τῆς Λεσβίας ἔρω, εἴ τοι χορὴ πρεσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι, τί ἂν εἴῃ ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτικῇ; δοκοῦσι γὰρ μοι τὴν κατὰ ταὐτὸ ἐκάτερος φιλίαν, ἥ μὲν*

γυναικῶν, ὃ δὲ ἀρρένων ἐπιτηδεῦσαι. Καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον, καὶ ὑπὸ πάντων ἀλίσκεσθαι τῶν καλῶν. ὃ τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύρριννα καὶ Ἀτθίς καὶ Ἀνακτορία. Et Suidas v. Σαπφῶ· Ἐταῖραι αὐτῆς καὶ φίλαι ἑγερόνασι τρεῖς, Ἀτθίς, Τελεσίππη, Μεγάρα, πρὸς αἷς καὶ διαβολὴν ἔσχεν αἰσχρᾶς φιλίας. Haec vero postea ad Andromedam se contulit ut ipsa dicit Sappho fr. 37:!

Ἔρος δηρὸν μ' ὃ λυσιμελὴς δονεῖ.

Γλυκόπικρον ἀμύχανον ὄρετον·

Ἀτθί, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο

φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποιῇ.

Eodem tempore scriptum est fr. 14: ubi dicit olim se Atthidem amasse:

Ἡράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἀτθί, πάλαι πότα.

Hic codd. ἄτε vel ἄτῃ vulgo praebent, quod emendavit Bentlejus. Propterea autem gravi odio persecuta est Andromedam istam; Maximus Tyrius l. l. Καὶ ὃ τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Προδόκος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφῶϊ Γοργῶ καὶ Ἀνδρομέδα. νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους. Irridet eam fr. 23, quod carmen ad Atthidem ipsam scriptum videtur:

(Ἀτθί,) τίς δέ σ' ἀγροιώτης ἀγροιώτην ἐπεμμένα

Στολάν, θέλγει * * νόον,

Οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

Ceterum hujus fragmenti hic est sensus: Amavi te quidem, non tamen usa sum flore virginitatis: nam mihi videbaris non satis esse matura: quod satis docent verba Maximi Tyrii XXIV: Οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσασθαι ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους. Σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνο καὶ χαρίεσσα Σαπφῶ λέγει. Recte autem Atthis parva dicitur, si quidem Terentianus Maurus ita loquitur de ea c. IV v. 2154:

Cordi quando fuisse sibi canit Atthida

Parvam, florea virginitas sua cum foret.

Quae quin ex ipsius Sapphonis carminibus hauserit, non est dubitandum.

Sappho fr. 54. Etsi quodammodo ferri potest, quod vulgo legitur *μάλιστα*, longe tamen aptius atque elegantius ita legas :

Τίγ' σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς ἐϊκάσδω;

Ὅρπακι βραδινῇ σε κάλιστ' ἐϊκάσδω.

Nam id, quod praecessit *καλῶς* paene efflagitat, ut *κάλιστα* sequatur. *Κάλιστα* autem aeolicum est pro *κάλλιστα*, ut *κάλιον* pro *κάλλιον* illi dicunt. Scholiasta Wassenbergh. ad Homeri Iliad. II, 129: *Τῷ διπλασιασμῷ ἐναντίον ἡ παρῆλ- λειψις. ἔστι δὲ παρῆλλειψις, ὅταν τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων ἐν παραλείπῃται, οἷον παρ' Ἀλκαίῳ τὸ κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον.*

Sappho fr. 41: *Ὁ μὲν γὰρ καλὸς ὅσον ἰδεῖν πέλεται,*

Ὁ δὲ ἀγαθὸς αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσται.

Sed haec corrupta esse tum sententia, quae parum est apta, tum vero etiam *metrum* arguit. Ita Sappho scripsisse videtur:

Ὁ μὲν γὰρ καλὸς ὅσον ἰδεῖν πέλεται ἀγαθός,

Ὁ δὲ ἀγαθὸς αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσσειται.

Hoc enim dicit: Qui pulcher est, is quantum quidem ex specie externa conicere licet, bonus est: sed bonus qui est, is statim etiam pulcher erit. Verba *πέλεται ἀγαθός* ex more poetarum aeolicorum in unum sunt contrahenda.

Sappho fr. 62: Neque *metrum* horum versuum est integrum, neque *καὶ* ita positum ferri potest. Verbo *στᾶθι* transposito, ita lego:

- v - - - vv - v *Κᾶντα*

Στᾶθι φίλος, καὶ

Τὸν ἐπ' ὅσοις ἀμπέτασον χάριν (καὶ —)

Sappho fr. 73: Cum apud Demetrium legatur *νίψω* (Victo-

rius p. 132: „Cum autem hic olim initio exempli legeretur in omnibus libris *νίψω*, emendavi secundum scripturam quae apud Hephaestionem est, ipse enim quoque citavit hunc locum, *ῥψι*.“) scribendum puto *ῥψοι*. Ita enim Aeoles dixisse videntur. Herodianus *περὶ μονήρ*. λξξ. p. 22: *Ὶψος — Αἰολεῖς δῖψος λέγουσιν αὐτὸ οἰκειότερον, ἔστι γὰρ εὐρεῖν τὸ ἰ πρὸ διπλοῦ Ὶζω, Ὶξὸς, μέγα δ' Ὶψας λαὸν Ἀχαιῶν*. ubi scribendum est: *Αἰολεῖς δ' Ὶψος λέγουσιν αὐτὸ*: quibus non repugnant ea, quae leguntur apud Theog. in Bekk. Anecd. III p. 1428: *Ὶψος· γεγενῆσθαι δ' αὐτὸ φασιν παρὰ τὸ ὅπτω, βλέπω, ὄψω, ὄψος καὶ τροπῇ Αἰολικῇ ῥψος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πνευμάτων*: his enim nihil aliud docetur, quam Aeoles *ο* in *υ* mutare. Recte autem censuerunt Bentley et Hermannus Element. p. 28 *μεσύνμιον* illud *Ὶμήναον* extra versum esse; quamquam hi versus non sunt aeolici, sed heroici:

Ὶψοι δὲ τὸ μέλαθρον (Ὶμήναον) ἀερόετε τέκτονες ἄνδρες
(Ὶμήναον).

Sequuntur haec apud Hephaestionem: *Γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἀρηϊ*, quae aucta leguntur apud Demetrium: *Γαμβρὸς εἰς-έρχεται ἴσος ῚΑρηϊ, ἄνδρὸς μεγάλου πολὺ μείζων*. πολὺ enim pro πολλῷ recte legitur apud Casaubonum ad Theophrast. p. 253. Deinde illud *ἄνδρὸς* prorsus delendum censeo: unde ortum sit facile intelligitur: nam supra apud Demetrium pro *ἀερόετε τέκτονες ἄνδρες* legitur *ἀείρουτε τέκτονες*, omisso *ἄνδρες*. Satis autem aptum est *μεγάλου μείζων*, cui non dissimile est Sapphonis illud *χρυσῶ χρυσότερα* fr. 96. *ῚΑρηϊ* autem alienum est a poeta aeolico: debebat enim *ῚΑρευι* dici ab aeolico *ῚΑρευσ*. Chaerobosc. Bekk. Anecd. III p. 1540: *ῚΑρευσ· τὰ εἰς εὖς ἀποβάλλουσι τὸ σ κατὰ τὴν γενικὴν χωρὶς τοῦ ῚΑρευσ ῚΑρευος. τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ σ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον ῚΑρευος στρατιωτέροις καὶ πάλιν· τὸ γὰρ ῚΑρευι καταθανεῖν καλόν· καὶ πάλιν· Μῖξαντες ἀλλήλοισιν ῚΑρενα*. Sappho fr. 88 (sic enim legendum est)

- - 'Ο δ' Ἄρεως φασί κεν Ἀφαιστον ἄγην βία.

Eustathius ad Iliad. V p. 518, 35: Ἔσται δὴ καὶ Ἄρεως εὐθέϊα, ἥ τις παρ' Ὀμήρῳ μὲν οὐκ ἔστι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὐρέθη, οὗ καὶ χρῆσιν προαγαγὼν (Herodianus) λέγει καὶ ὅτι βεβαρυτόνηται μόνον ἐκ πάντων τῶν εἰς εὐς, ὡς Αἰολικόν. Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν. Etymol. M. p. 198, 45: Τοιοῦτον δὲ τὸ Ἄρες Αἰολικῶς. κοινῶς γὰρ Ἀρης λέγεται. ubi pro Ἄρες legendum Ἄρεως. Eodem errore Gregor. Corinth. p. 613: Καὶ τὸ μὲν ἦ εἰς εὐ τρέπονται, ὡς τὸ Ἄρης Ἄρες: lego: ἦ εἰς εὐ — Ἄρεως. Hic autem scribendum est Ἄρει vel Ἀρη. Ita Alcaeus fr. I, 1:

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ· πᾶσα δ' Ἀρει κεκόσμηται σιέγη.

Ubi libri nonnulli Ἀρη vel Ἀρει. Et. fr. 9:

Σῶς Ἀλκαῖος Ἀρει.

Ita igitur hic versus legendus est:

Γαμβρός ἐσέρχεται ἴσος Ἀρη, μεγάλην πολὺ μείζων.

Adjungendus autem videtur his versibus alius apud Demetrium de eloc. 146 (fr. 69) Ἐκ δὲ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρός ἡ Σαπφώ φησιν·

Πέριδος, ὡς ὅτ' αἰοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

Quae optime conveniunt sponso. Tale igitur fuerit carmen:

Ἴφρι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέροῦτε τέκτονες ἄνδρες·

Γαμβρός ἐσέρχεται ἴσος Ἀρη, μεγάλην πολὺ μείζων,

Πέριδος, ὡς ὅτ' αἰοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

Quos versus canebant, ut conjicio, pueri; totum enim illud epithalamium alternatim a choro puerorum et puellarum canebatur, sicut factum est in Catulli carmine LXII. Et puellarum quidem choro tribuendum censeo venustissimum illud fragmentum

Οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρέσθεται ἄκρῳ ἐπ' ὁδῷ

Ἄκρῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδροπῆες,

Οὐ μὴν ἐκλεάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐφικέσθαι.

Sapphonis puto fragmentum esse egregium illud apud Deme-

trium de elocut. c. 106: Τὸ δὲ ἐπιφώνημα καλούμενον ὀρίζοιτο μὲν ἂν τις λέξιν ἐπικοσμοῦσαν. ἔστι δὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἐν τοῖς λόγοις· τῆς γὰρ λέξεως ἥ μὲν ὑπηρετεῖ, ἥ δὲ ἐπικοσμεῖ· ὑπηρετεῖ μὲν ἡ τοιάδε·

Οἶαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὖρεσι ποίμενες ἄνδρες

Ποσσὶ καταστείβουσιν.

Ἐπικοσμεῖ δὲ τὸ ἐπιφερόμενον τὸ·

Χαμαὶ δέ τε πορφύρον ἄνθος.

Post ἄνθος quaedam ommissa sunt: haec quoque ejusdem epithalamii, et a puellis cantata esse videntur. Cum hyacintho novam nuptam etiam Catullus comparat LXI, 91:

Talis in vario solet

Divitis domini hortulo

Stare flos hyacinthinus.

Comparari etiam possunt, quae idem dicit LXII, 39:

Ut flos in septis secretus nascitur hortis,

Ignotus pecori, nullo contusus aratro,

Quem mulcent aerae, firmat sol, educat imber:

Multi illum pueri, multae optavere puellae:

Idem quom tenui carptus defloruit ungui,

Nulli illum pueri, nullae optavere puellae.

Sappho fr. 76 ita scribendum est:

Ἔστι μοι καλὰ πάϊς, χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν

Ἐμφέρεην ἔχουσα μορφάν Κλαῖς ἀγαπατά.

Vulgo legitur ἔμφερῃ hiatu vix ferendo: restituenda erat terminatio aeolica. Choeroboscus in Bekk. Anecd. III p. 1233: Εἰ δὲ ὀξύνεται ἡ εὐθειᾶ, αἱ εἰς ἣν λήγουσαι αἰτιατικά καὶ ἀπὸ γενικῶν εἰς οὖς ληγουσῶν οὔσαι βαρύνονται διὰ τὸ τοὺς Αἰολεῖς κεχρῆσθαι ταύταις ταῖς αἰτιατικαῖς· δυσμένην γὰρ λέγουσι καὶ κυκλοτέρεην καὶ εὐρυνέφην, εὐθειῶν ὀξυνομένων, οἷον ὁ δυσμενῆς, ὁ κυκλοτερῆς, ὁ εὐρυνεφῆς. Etym. M. p. 675, 29: Πλειάρειν· (l. πλείρειν) τὸν γὰρ πλήρην (πλήρη) οὗτος ἔφη πλειάρειν (πλείρειν)· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ

ἡ εἰς εἰ δίφθογγον μεταβάλλουσι. τὸ γὰρ πένης πένεις λέγουσιν. Sappho ipsa fr. 29: —

Ἄλλὰ τις οὐκ ἐμὲ παλιγκότων

Ὀργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

Sapphonis esse puto fragmentum apud Apollon. de syntaxi p. 246, quod sic corrigo:

Αἴθ' ἐγὼ χρυσοστέφαν' Ἀφροδίτα

Τόνδε τὸν πάλον λαχόην. υ - υ

Vulgo legitur λαχοίην, sed commendationem meam et metrum commendat et Etymol. M. p. 558, 28 confirmat: *Λαχόην* ἔστι λάχοιμι, λάχοις, λάχοι. τοῦτο γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἡ ἀττικῶς λαχοίη, εἴτα προσθέσει τοῦ σ λαχοίης, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς υ γίνεται τὸ πρῶτον· καὶ ἀποβολῇ Ἀιολικῇ τοῦ ι λαχόην.

Alcaeus Fr. 12 ed. Matthiae: Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήιος. Particula γὰρ haud dubie a scholiasta adjecta est propter similitudinem versus Aeschylei: Ἄνδρῶν γὰρ ὄντων ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλὲς, et omissa est ab aliis, qui Alcaei versu utuntur. Recte autem vidit Guil. Dindorfius ad Aristidem T. I p. 791: Ἐὰν ὃ μακάριοι τοῦ θαυμάζειν τοὺς λίθους ἀνῆτε μικρόν τι, καὶ νομίσητε πλείονος ἀξίους ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ πιστεύσητε ἀληθὲς εἶναι τὸ πάλαι τοῦτο, ὥς ἄρα σὺ τείχη, οὐδὲ ῥ'δεῖα, οὐδὲ στοαί, οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες εἰδότες αὐτοῖς θαρσύνειν, fragmentum hoc cohaerere cum praecedenti. Sed non probanda videtur Matthiae sententia, qui Alcaei quaedam servata putat in his Aristidis verbis T. II p. 273: Μόνος δέ μοι δοκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἡ κομιδὴ γὰρ ἐν ὀλίγοις δεῖξαι Θεμιστοκλῆς ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος δ' ποιητὴς εἶπεν, ὅστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο, ὥς οὐ λίθοι, οὐδὲ ξύλα, οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἰσὶν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις. Nihil

enim in his est, quod ad Alcaeum jure possit referri: neque in altero loco Aristidis II p. 821: *Δι' ἃ πάντα χρὴ καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεγκεῖν ὡς προότατα, καὶ τῶν δευτέρων ἐρῶ- μένως ἀντέχεσθαι, καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμένοι, οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημένοι, οὐδὲ στενωποὶ τε καὶ νεώρια ἢ πόλεις, ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι*; omnia sunt ex Alcaeo deprompta, si discesseris ab his verbis: *οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημένοι*. Ita enim Alcaeus scripsisse videtur:

- v - v v - v v Οὐ λίθοι

Τειχῶν εὖ δεδομαμένοι,

Ἀλλ' ἄνδρες πόλεως πύργος ἀρήϊοι.

Alcaeus Fr. 27: "Υεὶ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὄρανῳ μέγας

Χεῖμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.

Pro ἐκ δ' ὄρανῳ alii legunt ἐν δ' ὄρανῳ, sed alteram lectionem satis confirmat Theocritus, qui hos Alcaei versus imitatus est XXII, 10:

Οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν αἰείραντες μέγα κῦμα,

Ἦε καὶ ἐκ πρῶραθεν, ἣ ὅππῃ θυμὸς ἐκάστου

Ἔς κοίλαν ἐρῶψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους

Ἀμφοτέρως· κρέμαται δὲ σὺν ἰστίῳ ἄρμενα πάντα,

Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος,

Νυκτὸς ἐφερποίσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα.

Alcaeus fr. 28 A. Proclus ad Hesiod. Opera v. 584 haec scribit: *Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἄδειν*.

Τέγγε πνεύμονας οἶνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

Ἄ δ' ὦρα χαλεπά,

Ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων τάδε ἂν τέτιξ.

Ἀνθεῖ δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαρῶνται γυναῖκες,

Λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σεί-
ριος ἄζει.

Proclus cum haec Alcaei verba ex antiquis commentariis exscriberet, plura omisit: ut post *Ἄ δ' ὦρα χαλεπά* neglexit haec: *πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος*, ita etiam post *τέτιξ*

quaedam omissa esse, metrum satis arguit. Blomfieldus ἐπὶ τῶν περῶν, Seidlerus περύνων ὕπο addenda censuit: mihi plura excidisse videntur. Sed si recte conjicio, ipsa Alcaei verba sunt servata apud Demetrium de elocutione c. 142: *Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἥγουν ἀπὸ μεταφορας, ὥς ἐπὶ τοῦ τέττιγος· Πτερύγων δ' ὑποκακχέει λιγυρὰν ἀοιδάν, ὃ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη.* Quae cum poetae nomine non adjecto citentur, Sapphoni viri docti tribuerunt, quia alias fere Demetrius exemplis ex Sapphone petitis utatur: sed mihi multo veri similius videtur ea ex hoc ipso Alcaei carmine esse deprompta: et deprehenduntur in his satis aperta vestigia choriambici metri. Initium fragmenti ita restituendum videtur:

Πτερύγων δ' ὕπο

Κακχέει λιγυρὰν πυκνὸν ἀοιδάν, υ υ ὀππόταν

Adjeci πυκνὸν: manifesto enim Alcaeus imitatur Hesiodum Oper. v. 583:

Ἴμμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέττιξ

Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύει' ἀοιδὴν

Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρη.

Sequentia verba difficillima sunt emendatu, sed hoc satis apparet eandem iis inesse sententiam, quam Hesiodois: *θέρεος καματώδεος ὥρη.* Ultima verba Goettlingius Alcaei esse negat, et tribuit comico, ita constituta:

Ἀνθεῖ δὲ καὶ ὁ σκόλυμος, νῦν δὲ μαρῶταται' εἰσι γυναικες,

Λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει.

Sed sunt haec quoque Alcaei, quod confirmat Plinius Hist. N. XXII, 43: ubi de scolymo loquitur: „Venerem stimulare in vino, Hesiodo et Alcaeo testibus: qui florente ea cicadas acerrimi cantus esse, et mulieres libidinis avidissimas, virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adjumento tunc valentissimo.“ Pro γόνατα *scripsi γόνα. Stephanus Byz. v. Γόννοι: Γόνα γὰρ οἱ Διο-

λεῖς τὰ γόνατα. ubi codices duo: γόννα; utrumque dixerunt Aeoles, sicut ὄρανός et ὀρῶρανός pro οὐρανός, βόλομαι et βόλλομαι pro βούλομαι. Totum igitur carmen ita fere legendum:

Τέγγε πνεύμονα Φοῖνι· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 Ἄ δ' ὦρα χαλεπά· πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος.
 Ἀχεῖ δ' ἐκ πετάλων Φαδέα τέτιξ, πτερόγων δ' ὑπο
 Κακχέει λιγυρὰν πυκνὸν αἰοιδᾶν * * ὀππότεν
 Φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδεῖν.
 Ἀνθεῖ δὲ σκόλυμος· νῦν δὲ γυναιῖκες μιαιρώταται,
 Λεπτοὶ δ' ἄνδρες, ἐπειδὴ κεφαλὴν καὶ γόνα Σείριος
 Ἄζει.

Alcaeus fr. 32. Athenaeus XV p. 687 d: Καὶ ὁ ἀνδρείο-
 τας δὲ, προσέειπεν δὲ καὶ πολεμικὸς ποιητὴς Ἀλκαῖος ἔφη·
 κάδδ' ἐχέυσατο μύρον ἀδὺ κατὰ στήθεος ἄμμι. Hoc frag-
 mentum Matthiae putat idem esse cum eo, quod Plutarchus
 Sympos. III, 1. affert: Διὸ μάλιστα τοὺς ἀνηθινοὺς (ita
 vere Blomfieldus correxit) ἐκ τῶν τραγῶν καθάπτοντες
 ὑποθυμίδας ἐκάλουν, καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τα
 στήθη. Μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον
 αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοίσας κεφαλὰς καὶ τῷ πολιῷ στή-
 θεος. Sed mirum profecto esset, si Athenaeus, qui fere
 semper integris poetarum locis utitur, hic quidquam prae-
 termisisset: praesertim cum nihil indicet quidquam deesse:
 nec numeri iidem esse videntur. Existimo igitur utrumque
 diversorum carminum fragmentum esse. Et in priore qui-
 dem ferri non potest καδδὲ χεύσατο μύρον ἄμμι, ut Mat-
 thiae vere monuit. Codex C hanc praebet lectionem: καδ-
 δεχέυσατο, quae proxime accedit ad veram scripturam: legen-
 dum enim est:

Κάδ δὲ χενάτω μύρον ἀδὺ κατὰ τῷ
 Στήθεος ἄμμι.

Iam vero hoc conjungendum puto cum fragmento sequenti
 (35) hoc modo:

Ἄλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖσι δέρομαι
 Πεοθέτω πλεκταῖς ὑποθυμίδας τις,
 Καὶ δὲ χενάτω μύρον ἄδὼ κατὰ τῷ
 Στήθεος ἄμμι.

Ita integram Sapphicam stropham habemus, qua Alcaeus quoque, rarius tamen ut videtur, usus est, sicut hymnum in Mercurium eo metro conscripsit fr. 22:

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδεις· σὲ γὰρ μοι. Adde fr. 15:
 Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

Versu primo utrum scribatur περὶ ταῖσι δέρομαι an περὶ ταῖς δέροιαισι nihil interest: δέρομαι Aeolensibus proprium esse affirmat Etymol. M. p. 262, 52: Δειρή· ἐκ τοῦ δέρω δέρη καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ δειρή — οἱ μέντοι Αἰολεῖς δέρομαι λέγουσιν. et p. 663, 46: Περιδέρομαι (voluit περιδέρομαι) περιτραχήλιος κόσμος, ἀπὸ τοῦ δέρομαι Αἰολικῶς, ὃ σημαίνει τὸν τράχηλον. ὁ δὲ Ὄρος ὁ Μιλήσιος διὰ τῆς ἰα διφθόγῃ γράφει καὶ ἐνὸς ῥ· ᾧ μᾶλλον πειστέον. δέροαι dixit Sappho:

Κάπαλαις ὑποθυμίδας
 Πλεκταῖς ἄμπ' ἀπαλῇ δέροαι.

Scripsi ibi κάπαλαις pro καὶ πολλαῖς, quod parum aptum. Ceterum et in hoc Alcaeī versu et in fragmento Sapphonis apud Athen. XV p. 674 e codices omnes habent ἀνήτω; quod Guilelmus Dindorfius Aristophani feliciter restituit, sed apud Alcaeum et Sapphonem haec forma propter metrum admitti nequit. Sapphonis versus est:

Ὅρπακας ἀνήτω συνεδέρομαι ἀπαλαῖσι χερσίν.

Suspicio utroque in loco scribendum esse: ἀνήτω: quam verbi formam satis tuetur Grammaticus in Bekk. An. I p. 403, 5: Ἀννητον. τὸ ἄννητον ἐν τοῖς δύο νν καὶ δύο ττ. Quamquam ἄννητον vix puto in usu fuisse, sed Attici dixerunt ἄννητον, Aeoles ἄννητον. Cf. Pollux VI, 107: Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησι, καὶ κοριάνοις, καὶ λύγῃ, καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ — καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ

Σαπφω καὶ Ἀλκαῖος. Ut autem hic errore librarii scripserunt ἀννήτω, ita etiam peccatum est in Grammatico apud Koenium ad Gregor. Corinth. p. 588 ed. Schaefer: Χαλινὸς διὰ τοῦ ἰ γράφεται· ἐπεὶ δὲ οἱ Αἰολεῖς Χάλιννος λέγουσιν, ὥσπερ ὅμιλλος: quod in errorem induxit Koenium: dicunt Aeoles χαλιννός, sicut σελάννα, non quod grammatici perhibent, σελλάνα.

Alterum Alcaei fragmentum, quod apud Plutarchum legitur, ita fortasse constituendum est:

Κατ τὰς πολλὰ παθοῖσας κεφαλᾷς χεῦσον ἐμοὶ μύρον
Καὶ κατ τῷ πολιῷ στήθεος.

Est autem fortasse ex eodem carmine, cujus particula superest fr. 31:

Πίνωμεν· τί τὰ λύχνη ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα
et quae sequuntur. Ceterum non potest id esse offensioni, quod tanta similitudo sententiae verborumque intercedat inter utrumque fragmentum, ita Alcaeus fr. 28 A dixit ipse:

Τέγγε πνεύμονα Φοῖνι· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.
et in alio carmine nihilominus idem eodem modo repetiit:

Πίνωμεν· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

Alcaeus fr. 54: Ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ'

Ὅξυτέρου τριβύλων ἀρυτήμενοι.

Ita scribendum puto: vulgo legitur ἀρητύμενοι, quod alii aliter emendaverunt. Ἀρυτήμενοι dictum est pro ἀρυτόμενοι vel potius ἀρυτέμενοι: Acoles enim etiam in formis passivis et mediis verborum in *μι* desinentium servarunt vocalem longam. Etymol. M. p. 45, 51: Ἀκαχήμενος, λυπούμενος. ἰστέον ὅτι τὸ ἀκαχήμενος, ἐπεὶ ὥφειλε παροξύνεσθαι, ὥς το πεποιημένος, οὐκ ἔστι παρακείμενος. ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἀκάχω, ἀκάχημι· ὁ παθητικὸς ἀνεστώς, ἐκάχημαι· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν παραλήγουσαν οὐ συστέλλουσι. καὶ ἡ μετοχὴ ὁ ἀκαχήμενος. et p. 56, 32: Ἀλλαλήμενος. ἰστέον ὅτι τὸ ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος οὐκ εἰσὶ παρακείμενοι. ἐπεὶ ὥφειλον παροξύνεσθαι, ὥς τὸ πεποιημένος. ἀλλ' ἔστιν ἀλῶ, ἄλημι,

ἀκαχῶ, ἀκάχημι, ἐνεστώτες. ὁ παθητικὸς ἀκάχημαι καὶ ἀλάλημαι Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν παραλήγουσαν οὐ συστέλλουσιν. καὶ ἡ μετοχή, ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος. ibidemque l. 49: οὕτω δὲ ἐνεστώς ἐστιν ἀλυκτῶ, οὗ παράγωγον εἰς μὲ ἀλύκτημα. οὗ παθητικὸς αἰολικῶς ἀλύκτημαι· ἐκεῖνοι γὰρ οὕτω ποίημαι καὶ νόημαι λέγουσι, καὶ ἐν διπλασιασμῷ ἀλαλύκτημαι. Ita dixit Alcaeus fr. 2, 3:

Ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον

Ναῖ φορήμεθα σὺν μελαίνῃ.

Theocrit XXVIII, 5:

Τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ' Αἰὸς
et XXIX, 30:

Ἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβῇν.

Sed non solum Aeoles, verum etiam Boeoti ita locuti esse videntur: nam apud Aristophanem in Acharnensibus v. 890 cum Elmslejo legendum est:

Καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖςδε.] BOI. Τί ἀδικείμενος;

Neque vero offendendum est in forma ἀρύτημι: vulgo quidem existimant verba in μὲ desinentia ab iis tantum verbis, quae contracta dicuntur, formari posse, sicut censuit Apion. Apollonius de syntaxi p. 92: Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ

Κυλλάνας δ' μεδεῖς

ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον. οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἶγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὔσαι ῥημάτων ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυτο, ὥς καὶ περισπώμενον εἶη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθα καὶ τὸ·

Ἀωδάνης μεδέων,

ἀφ' οὗ τὸ μέδῃμι, ὡς οἴκημι, Sed tamen Aeoles etiam ab iis verbis, quae semper barytona fuisse videntur, formarunt verba in μὲ desinentia. Ita Alcaeus ipse dixit ἀχνύσδῃμι. Etym. M. p. 181, 43: Ἀχνύσδῃμι κακῶς· παρὰ Ἀλκαίῳ. ἐστὶν ἄχω, παράγωγον ἀχάζω, ἀχάζημι. καὶ τροπή τοῦ ζ εἰς

ᾧ καὶ ὁ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀγνάσδημι. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Minus huc pertinet (nam formam ἔρρω olim exstitisse monstrat futurum ἔρρῳ) quod ibidem legitur p. 377, 19: Ἐρρέντι παρὰ Ἀλκαίῳ. ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἢ ἔρρῳ περισπωμένου, ἢ μετοχῇ ἔρρεις, ἔρρέντος· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐθέλοντος ἐθέλοντί, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρρέντος ἐρρέντι. Sed dixerunt Aeoles φέρημι; apud Sapphonem fr. 68

Ἔσπερε, πάντα φέρων ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὖτως, scribendum est ex Demetrio πάντα φέρεις, quod participium esse, non secundam personam (Neue: Vesper, qui omnia affers) censeo.

Alcaeus fr. 41. Aristoteles hæc dicit: Τὰ αἰσχροῦ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιοῦντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποιήκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου·

Θέλω τί τ' εἰπῆν, ἀλλὰ με κωλύει

Αἰδῶς.

Αἰδ' ἴκέ σ' ἐσλῶν, et quae sequuntur Sapphonis verba. Ita vulgo hoc Alcaeï fragmentum dividitur, sed rectius, opinor, statuas, hæc in unum versum conjungenda esse:

Θέλω τι Φειπῆν, ἀλλὰ με κωλύει αἰδῶς.

vel κωλύη αἰδῶς, quod per synizesin proferendum est, sicut Sappho dixit fr. I, 11:

Πυκνὰ δινῆντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ αἰθέ —

Ρος διὰ μέσσω.

et, si recte emendavimus, fr. 41:

Ὁ μὲν γὰρ καλός, ὅσων ἰδεῖν πέλεται ἀγαθός.

Versum autem ejusdem metri affert ex Alcaeo Hephaestion p. 80: Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τοῦτον περιτεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ΑΛΚΑΙΚΟΝ ΔΩΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, οἷον·

Ἰόπλοχ', ἀγνὰ, μελιχόμειδε Σαπφοῖ.

Qui versus, ut ego conjicio, fuit initium (solet enim Hephaestio fere semper primum versum adferre) illius ipsius car-

minis, quo utitur Aristoteles; sic autem haec fragmenta conjungo: Ἰόπλοχ', ἄγν' ἀ, μ' ἐλ' ἰχόμ' ἐδε Σαπφ' οῦ,

Θέλω τι Φειπῆν, ἀλλὰ με κωλύει αἰδώς.

Ad Sapphonem fortasse illud quoque carmen scriptum fuit, cuius initium superest fr. 40:

Δέξαι με κωμῶζοντα, δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

Quibuscum compares Hermesianactem apud Athenacum XV, p. 598 b:

Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο κώμους

Σαπφ' οῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,

Γιγνώσκεις. Et Sapphonis fragmentum 20 videtur ad Alcaeam scriptum esse:

Ἄλλ' ἐὼν φίλος ἀμμέσιν,

Ἀέχος ἄρνυσό νεώτερον.

Οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνοί-

Κῆν νέη, οὐσα γεραιτέρα.

Sappho enim aetate provecior, quam Alcaeus fuisse videtur.

Alcaeus fr. 47. Eustathius priore loco haec dicit: Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ κινήσας τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερῆς ὡς ἐν παρόδῳ (videtur voluisse scribere παρηδῆ) γράψας τὸ πήρας: posteriore autem: Ὅθεν καὶ παροιμία κινεῖν τὸν ἀπ' ἱερῆς, λίθον δηλαδή. — Ἀλκαῖος δὲ φησιν ἐκ πλήρους· νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κινήσας τὸν πείρας πυκινὸν λίθον. Ego vero puto Eustathium, ut alibi saepius, scriptura corrupta in errorem inductum esse. Alcaeus scripsisse videtur:

- - - ν ν Νῦν δ' οὗτος ἐπικρετεῖ,

Κινήσας τὸν ἀπ' ἱερῆς πυκινὸν λίθον.

Ἐπικρετεῖ aeolicum est pro ἐπικρατεῖ, ut dicunt κράτος pro κράτος: iidemque pro ἱερὸς dicunt ἱρὸς vel potius ἱρος. Gregor. Corinth. p. 589 ed. Schaefer. Τὸ ἱερὸν ἱρον: scripsi igitur τὸν ἀπ' ἱρῆς vel ἱρας.

Alcaeus fr. 49: Ἀχιλλεῦ, ὃς τῆς Σκυθικῆς μέδεις.

Haec si incorrupta essent, certe scribendum μέδης: ea enim forma est secundae personae apud Aeoles; sed corrigendum puto: Ἀχιλλεῦ ὁ τᾶς Σκυθικᾶς μέδεις.

Μέδεις enim est participium a verbo μέδῃμι, ut ipse Alcaeus supra fr. 22: Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδεις· σὲ γὰρ μοι. Ita enim verissime Seidlerus hunc versum correxit. Et usitatum omnino in tali invocatione participium. Ita in veteri scholio apud Athen. XV p. 694 b:

ὦ Πᾶν, Ἀρκαδίας μέδων κλεενναῖς,

Ὀρχηστὰ Βρομίαις ὁπαδὲ Νύμφαις.

et Pindarus Partheniorum fragm. 2:

ὦ Πᾶν, Ἀρκαδίας μέδων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ.

Alcaeus fr. 50. Numeri, quos viri docti constituerunt, alienissimi sunt ab Alcaeo: lectionis autem diversitates sunt plurimae. Apud Diogenem enim scribitur: Ὡς γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστόδαμον, ὃν φασιν οὐκ ἀπάλαμνον ἐν Σπάρτῃ λόγον εἰπεῖν· χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δὲ οὐδεὶς πέλει' ἐσθλός. Suidas: Ὡς γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστόδαμόν φασιν ἐν Σπάρτῃ οὐκ ἀπάλαμνον λόγον εἰπεῖν, χρήματα. Plenius Scholiast. Pindari: Ὡς γὰρ δὴ ποτὲ φασιν Ἀριστόδαμον ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δὲ οὐδεὶς πέλει' ἐσθλός οὐδὲ τίμιος. Ita est hoc carmen digerendum:

Ὡς γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστόδαμόν φασ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτῃ λόγον

Εἰπὴν, χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλει' ἐσθλός
οὐδὲ τίμιος.

Est enim magnificum illud metrum, quo usus est Alcaeus in fr. 1:

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ· πᾶσα δ' Ἄρει κε-
κόσμηται στέγη

Λαμπραῖσιν κυνέαισι, κατ' τᾶν λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι
λόφοι,

Νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, χάλκεαι δὲ
πασσάλοις

*Κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ κνάμιδες, ἄρκος ἰσχυρῷ
βέλεως,*

*Θώρακές τε νέω λίνω, κοῖλαι δὲ κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι·
Πὰρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ
κυπαττίδες,*

*Τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθ', ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὸ ἔργον ἔστα-
μεν τόδε.*

Idem metrum etiam fr. 46 esse videtur:

- - - υυ - υ - - *Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.*

et fr. 52:

- - - υυ - υ - *Γαίης καὶ νιφόεντος ὠρανῷ μέσοι.*

et in eo carmine, cujus initium atque finis servatur, fr. 59:

Πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσης τέκνον υυ - υ - υ - υ -

- - ἐκ λεπάδων υ - χαίνοισα φρένας ἅ θαλασσία λεπάς.

Ita enim versus ille perobscurus scribendus videtur: sicut etiam fr. 60:

- - *Ἐκ δὲ ποτηρίων πῶ, νέοις Δινομένη παρὰ τῶν - υ -*

Ita enim corrigendum puto vulgatam scripturam: ἐκ δὲ πο-
τηρίων πώνης. Πῶ (bibe) aeolicus est imperativus. Etymol.
M. p. 698, 51: Ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ Αἰολεῦσιν, οἶον·

Χαῖρε καὶ πῶ,

ὅπερ λέγεται ἐν ἐτέρῳ σύμπωθι. τρίτης συζυγίας ἐστίν, ὡς
μυρῶ, διῶ. Πῶ, ὅταν γένηται πῶθι ἐπαύξησις ἐστίν, ὡς
ζῆθι καὶ ζῶθι. Νέοις autem, nisi forte quis malit νοῖς, mo-
nosyllabon est, sicut Sappho fr. 20:

Ἄλλ' ἐὼν φίλος ἀμμέσιν

Λέχος ἄρνυσο νεώτερον.

Οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνοί-

Κῆν νέῳ εὖσα γεραιτέρα.

Cf. Guil. Dindorf. Praefat. Poet. Scenic. p. XXIII. Dinome-
nes autem quem hic compellat, is est, qui commemoratur fr. 70:

Ἦρ' ἔτι, Δινομένη, τῷ Φυρραδῇ

Τῷρμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσιλήῳ;

sicut ista emendavit Seidlerus.

*Alcaeus fr. 65: Ἀργαλέον πενία κακόν, ἄσχετον, ἃ μέγαν
Δάμνησι λαὸν ἀμαχανία σὺν ἀδελφεῷ.*

Hi numeri non videntur Alcaeo convenire; rectius Gaisfordius eos sic constituit:

*Ἀργαλέον πενία κακόν, ἄσχετον,
Ἄ μέγαν δάμνησι
Λαὸν ἀμαχανία σὺν ἀδελφεῷ.*

Nisi forte ita potius corrigendum est:

*Ἀργαλέον Πενία κακόν ἄσχετον, ἃ μέγα δάμνης
Λαὸν Ἀμαχανία σὺν ἀδελφεῷ.*

Paupertatem cum Inopia sorore tanquam deas alloquitur, plane ut Herodotus, Lesbium poetam, ut videtur, imitatus, VIII, 111: Θεοὺς δύο ἀχρήστους οὐκ ἐκλείπειν σφέων (i. e. Ἀνδριῶν) τὴν χώραν, ἀλλ' ἀεὶ φιλοχωρεῖν, Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην. Quibus simile in ipsa dissimilitudine est illud Theognidis v. 376: Πενίης

Μητέρ' ἀμηχανίην ἔλαβον.

Ceterum μέγα supplevit nunc codex apud Gaisfordium Versibus autem heroicis etiam Sappho usa est, sicut fr. 66:

χρύσειοι δ' ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

Ita enim legendum: fr. 67:

Λατὼ καὶ Νιόβα μάλᾳ μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι.

Quamquam hi duo versus etiam ad aeolicos hexametros referri possunt; fr. 78:

Ἔσπερε, πάντα φέρεις, ὅσα φαινέλις ἐσκέδασ' αὖως.

Et heroicis versibus conscriptum fuit Sapphonis illud epithalamium, de quo supra diximus.

Alcaeus fr. 125. Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς.

Οἰκεῖς nullo pacto ferendum, sed scribendum est *οἴκις*, ita enim Aeoles pro *οἶκος* dixerunt. Etym. M. p. 216, 47: *Βύκχης, θνομα Αἰολικόν. παρὰ τὸ βᾶκχος, βάκχης καὶ βύκχης, ὡς ἵππος, ἱππῖς, καὶ οἶκος οἰκίς, καὶ τροπὴ τοῦ α̅ εἰς υ̅, ὡς βάθος βυθῖς.* Sed verius, ut puto, Ludovicus Dindorf-

fius in Thesauro Steph. s. v. *Βάκχης* censet *Οἶκίς* et *Ἰππίς* fuisse nomina propria. Fortasse praestat ita corrigere hunc versum: *Καὶ τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἶκίς*.

h. e. *καὶ εἴ τις οἰκῶν*. *οἶκίς* participium est verbi aco-lici *οἶκῃμι*, de quo dixit Apollon. de Syntaxi p. 92 ed. Bekker.

Alcaei fragmentum ab editoribus praetermissum legitur apud Scholiastam Pindari Olymp. X, 15: *ἀλέγων· ὕμνων· καὶ Ἀλκαῖος· οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μούσαις ἀλέγω. παρὰ τὸ ἀλέγειν καὶ φροντίδα ποιεῖν*, ubi scribendum puto:

Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν Μοίσαις ἀλέγω vel potius

- - - *vv Οὐκ ἔγω*

Ἐν Μοίσαις ἀλέγω Λύκον;

Lycus enim ille fuit puer amatus Alcaeo. Horatius Carm. I, 32. Ad eundem fortasse puerum referendum est id, quod Cicero dicit de Nat. Deor. I, 28: Naevus in articulo pueri delectabat Alcaeum: at est corporis macula naevus: illi tamen hoc lumen videbatur. Ibi cod. Paris. Fa. in periculo pueri, cod. Glogav. in pericle puero praebet. An forte scribendum: in Lyco puero?

Alcaeo tribuendum existimo duos versiculos apud Hehaest. p. 41:

Κέλομαι τίνα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσσαι,

Εἰ χρὴ συμποσίας ἐπόνασιν ἐμοί γεγενῆσθαι.

Neuius haec Sapphoni tribuit, sed multo melius conveniunt Alcaeo, qui puerum pulchrum ad convivium sibi adduci iubet. Eodem autem metro composuit Alcaeus aliud carmen argumenti simillimi fr. 28, 6:

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπαῖον ἐρχομένοιο.

Ἐν δὲ κίρνате τῷ μελιαδέος ὅττι τάχιστα

Κρατῆρα.

Alcaei fragmentum esse videtur, quod legitur apud Herodianum *περὶ μὲν. λέξ.* p. 23: *Πτάζω, ἑπταζον, ὥς τὸ Ὅρνιθες ἀκὺν αἰστὸν ἑξαπτήνας φανέντα*. In quibus verbi *πτά-*

ζειν nullum est vestigium: locus hic ita videtur corrigendus esse: *Πτάζω, ἑπταζον, ὥς τὸ ·*

Ἑπταζον ὥς ὄρνιθες ὠκύν

Αἰετὸν ἑξαπίνης φανέντα.

Compares cum his Sophocli. Aj. 167:

Ἄλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν

Παταγοῦσιν ἄτε πετηνῶν ἀγελαι.

Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες

Τάχ' ἂν ἐξαίφνης, εἰ σὺ φανείης,

Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

Idem Herodianus p. 26: *Ἦδη μέντοι Αἰολεῖς καὶ ἐν ἀπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ἵ αὐτὸ ἀποφαίνονται · ὁψὶ γὰρ ἄρξάτω. ἴσως ἀναλογώτερον, ὥς δεικνύται ἐν τῇ περὶ ἐπιρρημάτων. Seribo Ὅψι γὰρ ἄρξατο. Hoc Alcaeus de vento dixisse videtur; simillimus enim est comici alicujus versus apud Scholiastam Sophoclis Aj. 258: ὥς γενομένων τινῶν σημείων ἐπὶ τοῖς πνεύμασιν, ὥστε παρατείνειν αὐτὰ ἢ ταχέως πεπαῦσθαι, οἷόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.*

Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως, δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.

Ὅψι autem potius quam *ὁψὶ* scribendum. Etymol. M. p. 646, 7: *Ἐκ τοῦ ὁψὲ γίνεται κατὰ μετάπλασμον ὅψι βαρύτονον. Cf. Favorin. Eclog. p. 323, 29 ed. Dindorf.*

Scripsi Lipsiae Calendis Sextil. MDCCCXXX.

Theodorus Bergk.